

končno pomirim. Previdno delam korake, da ne pohodim cvetja ali sprožim kamenčka. Umaknem se močeradu, pazim na mravlje, pobožam toplo skalo, pogladim gladko rušo in mislim svoje najljubše misli. Pogovarjam se z naravo, šepčem z goro. Prepustim se ji z vso dušo, ona pa mi pokaže bogastvo. Hoče me celo, površnosti ne trpi in mi vrača ljubezen. S slovesnim razkošjem me sprejme in mi govori v mogočnem jeziku. Pripelje me do toplega kotička in me prijazno povabi, da sedem. S svojim živalstvom v gozdovih, po skalovju in v zraku, z barvami, svetlobami in sencami, s plesočimi meglami in jadrajočimi oblaki mi zaigra čarobne igre, da si nobena človeška domišljija ne more izmisliti mikavnejših, kratkočasnejših in razkošnejših. Iz svoje neizčrpne zakladnice mi v bleščečih vrstah razprostira pred nogami dragocenosti, kakršne moreta ustvariti samo božanska moč in umetnost. Polni me s svojo čarobnostjo in zaliva s tokom življenja, ki ga vsebuje. In ko zapustim nedrje njene veličine, se obrnem in zašepče mi: »Kmalu spet pridi!«

Belaču v slovo

Zvonko Čemažar

Macesni bodo kmalu porjaveli,
A ti njih barv več ne boš dojemal,
Razkošja sten, vrhov ne boš objemal;
Ja, Marjan, zate vsi so onemeli.

A mi še čuli bomo pesmi glasne,
Na te spominjala bo vsaka skala;
Use višje mimo njih nas pot bo gnala,
Ker jeza in sovraštvo tam ugasne.

Enkratno bilo je življenje tvoje,
Resnično radi vsi smo te imeli,
Še peli, Marjan, bomo pesmi tvoje.

In čas je krut, usoda ne izbira.
Čeprav ne bomo dolgo več živeli,
Usmerjen bo korak spet do izvira.

Mišeljski greben

